శివమ్మ బడి

శ్రీదేవీ మురళీధర్

'డాక్టర్ చేతన
పి.హెచ్.డి. (బోటనీ)'

తను రాసిన పాఠ్యగ్రంథాన్ని అటూ ఇటూ చూసి విసుగ్గా గిరాటేసింది చేతన. సాయంత్రం ఆరవుతోంది. కిరణ్ వస్తున్న జాడ లేదు. కనీసం కాఫీ కూడా కలుపుకుని తాగాలనిపించటం లేదు. ఈ అర్థాంతరపు అడవి 'విలాస్‌పూర్'కి వచ్చాక చిరాగ్గా, ఒంటరితనంగా, రోజులు, నెలలు ఎందుకూ పనికిరాకుండా నత్తనడక నడుస్తున్నాయి.

స్నానం చేసి దేవుడికి దీపం పెట్టింది. కూరముక్కలు నిరాసక్తంగా తరిగి తాళింపువేసి, చారు పడేసింది. కిరణ్ వచ్చాక అన్నం వేడిగా వండుకోవచ్చు. కల్పించుకుని ఏవో పనులు చేసింది. 'నేనేమిటి? డా.చేతన, పి.హెచ్.డి., ఇదేమిటి ఇలా తయారవుతున్నాను? సగటు గృహిణిలా' అనుకుంది బాధగా.

చేతనను ఎంతగానో ప్రేమించిన కిరణ్ ఆమె డాక్టరేట్ పూర్తిచేసే వరకు ఆగి మరీ పెళ్లి చేసుకున్నాడు. పెళ్లి జరిగీ జరగకుండానే అతడిని విలాస్‌పూర్‌లో ప్రాజెక్టు ఇన్‌చార్జిగా వేసింది ప్రభుత్వం. అంతదాకా తన కోసం నిరీక్షించిన భర్తను వదిలి ఉండలేక, ఏడాది కోసం యూనివర్సిటీలో 'లాంగ్ లీవ్' పెట్టి వచ్చిందన్నమాటే గానీ, నీరు విడిచిన చేపలా ఉందామె పరిస్థితి. యూనివర్సిటీలో జీవితం ఎంత హడావుడి, సందడి! సెమినార్లు, రీసెర్చి స్టూడెంట్లు, క్లాసులు, స్నేహితులు... రోజుకి ఇరవై నాలుగు గంటలేనా అనిపించేది. ఇక్కడ పూర్తి భిన్నమైన జీవితం. అయితే కొద్ది గంటల పాటు దొరికే కిరణ్ ప్రేమ, సాన్నిహిత్యంలో ఎంతో ఆనందాన్ని అనుభవిస్తుంది. ఏది ఏమైనా ఏడాది గడువు పెట్టుకుంది. 'ఈ మట్టి మిట్టలలో కూచుని నా చదువంతా దండగ చేసుకోను గాక చేసుకోను. ఎలాగోలాగ ఏడాది వెళ్లదీసి, కిరణ్‌ను శతపోరి ఒప్పించి, ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేయించైనా వెనక్కు వెళ్లిపోవాలి' ఇదీ ఆమె ఆలోచన.

వచ్చి రెండు నెలలైంది. నెలలా అవి? యుగాలు. ఎలా గడుస్తుందో ముందు ముందు, పిచ్చెక్కినా ఆశ్చర్యం లేదు.

ఆలోచిస్తూనే టీవీ పెట్టింది. దాని మీద కూడా ఆసక్తి, ధ్యాస లేవు. అన్ని చానెల్స్‌లో వెర్రిమొర్రి గోలలు..తేళ్లను పెంచే హాబీ కలవాడి గురించి ఒక కథనం. 'ఏడ్చినట్లుంది' అనుకుంది చిరాగ్గా. కాలేజీ కుర్రకారుతో ఒక ఇంటర్వ్యూలాంటిదే కానీ, ఎంతసేపూ వాళ్లకొచ్చిన సినిమా పాటలూ, డాన్సులూ, హీరోల మాస్ డైలాగులూ... ఇవి తప్ప కుర్రవాళ్లకు ఇంకేమీ చాతకానట్లు మాట్లాడటానికి పనికొచ్చే మంచి విషయాలేమీ లేనట్టూ... చదువు తప్ప మిగిలిన వాటిలో శ్రద్ధ చూపే కుర్రవాళ్లంటే చచ్చే కోపం చేతనకి. ఇంకో ఛానెల్‌లో ఒక సినీతార తన రాబోయే చిత్రం ఎంత గొప్ప కళాఖండమో వచ్చీరాని తెలుగులో ముద్దుమాటలలో చెబుతోంది.

ఆ యాంకర్ అంతకంటే వగలుపోతోంది. అరికాలి మంట నెత్తికెక్కి న్యూస్‌ఛానెల్‌కి మార్చింది చేతన. రాజకీయ నాయకులు, ప్రతి నాయకుల వాదప్రతివాదనలు తారాస్థాయిలో ఉన్నాయి. ఆ వివాదాంశాలను లేవనెత్తిన సూటుబూటు యాంకర్ నవ్వుతూ చోద్యం చూస్తున్నాడు. 'ఛీ' అంటూ టీవీ కట్టేసింది.

బంగళా బయట చిన్న సిటౌట్. దూరంగా గేటు, మధ్యన ఒక మోస్తరు లాన్. లేచి కాసేపు పచార్లు చేసింది.

"అమ్మా" అని వినిపించి గేటు దగ్గరికి నడిచింది.

"దండాలమ్మా, నన్ను సివమ్మంటారు తల్లే!"

నల్లటి నలుపు. తీరైన శరీరసౌష్ఠవం, చురుకైన కళ్లు, పెద్ద కాసంత కుంకం.. ఎవరో పల్లెపడుచు. పాతికేళ్ల వయసుంటుంది.

'అయితే ఏమిటి?' అన్నట్లు చూసింది చేతన.

"ఒక్కపాలి నీతో మాట్లాడాలమ్మగోరు"

అయిష్టంగా గేటు తెరిచి రమ్మన్నట్లు సైగచేసింది.

లాన్‌లో కుర్చీలో కూర్చున్న చేతన పక్కగా పచ్చికలో చతికిలబడింది శివమ్మ.

"తల్లే... కొత్తగా వొచ్చారేంటమ్మా?"

"అవును శివమ్మా, రెండు నెలలైంది"

"పిల్లోల్లు ఏరమ్మా?"

"ఇంకా లేరు.. నీకు?"

"ఇద్దరమ్మా.. నా పెనిమిటి ఈడనే కొలువు. అయ్యగారి కాడ, పాజెట్టు మీద"

"ఓ అలాగా, పేరు?"

"లింగన్న. అమ్మగోరు, ఇంటో పనికి రమ్మంటావా తల్లే?"

"ఎందుకులే శివమ్మా. నాకే పెద్దగా పనిలేదు. పైగా ఏమీ తోచదు ఈ కాస్త పనీ లేకపోతే. ఇద్దరమేగా..."

"అది కాదమ్మా నాకు తోటపనీ, సెట్ల పని బాగా వొచ్చు. నీకు తోసినంత ఇయ్యి మా తల్లి. ఇల్లు వాకిలి అద్దం మాదిరి సుబ్బరం పెడతా, సూడు మరి!"

"సర్లే. అయ్యగార్ని అడిగి చెబుతాన్లే" అంటూండగానే కిరణ్ వచ్చాడు. "లింగన్న భార్యట. పనిచేస్తానంటోంది" నిరాసక్తంగా చెప్పి లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

"ఓహో నువ్వేనా శివమ్మవి? నేనే నిన్ను పంపమని లింగన్నకు చెప్పాను. అమ్మగారు రోజంతా ఒక్కతే ఉంటుంది. వచ్చి అన్ని పనులూ చేసి పెడుతూండు. మంచి జీతం ఇస్తాను" అన్నాడు కిరణ్, శివమ్మ సంతోషంగా వెళ్లిపోయింది.

అలా శివమ్మ ఆ ఇంట్లో పనికి చేరింది. చేరిన నాలుగు రోజుల్లోనే గ్రహించింది చేతన, శివమ్మ చాలా తెలివిగల మనిషని. చెప్పకుండానే చూసి గ్రహించి చేసుకుపోతుంది.

అవసరాన్ని అర్థం చేసుకునే నేర్పు ఆమెలో సహజంగా ఉన్నది. ఏ పనీ రెండోసారి చెప్పించుకోదు. చెప్పినదాన్ని లోపం లేకుండా, పూర్తిగా, సొంత పనులు చేసుకునే అంకితభావంతో చేస్తుంది. ఇలాంటి గుణమున్న మనిషిలో నిజాయితీ ఒక సహజాలంకారంగా భాసిస్తుందని వేరే చెప్పుకోనక్కర్లేదు.

వసపిట్టలాగా తన గోడు వెళ్లబోసుకోదు. ఉదయాన్నే వెంకటేశ సుప్రభాతం రేడియోలో పెట్టి ఉంటే తన మానాన తాను పనిచేసుకుంటూ ఉంటుంది. ఎప్పుడైనా బద్ధకానికో, పనితొందరలోనో రేడియో పెట్టి లేకపోతే మాత్రం నమ్రతగా "అమ్మగోరండి... తిరపతి కొండ పాట పెట్టండమ్మా" అని గుర్తుచేస్తుంది. నవ్వుకుంటూ రేడియో పెడుతుంది చేతన, తన మతిమరుపును తిట్టుకుంటూ.

శివమ్మ పనిలో చేరిన నెలలోపలే ఇల్లూ, పెరడూ ముందు లోగిలీ కొత్త జీవితంతో కళకళలాడసాగాయి. చేతన ఒంటరితనం ఒక అడతోడుతో చాలావరకు

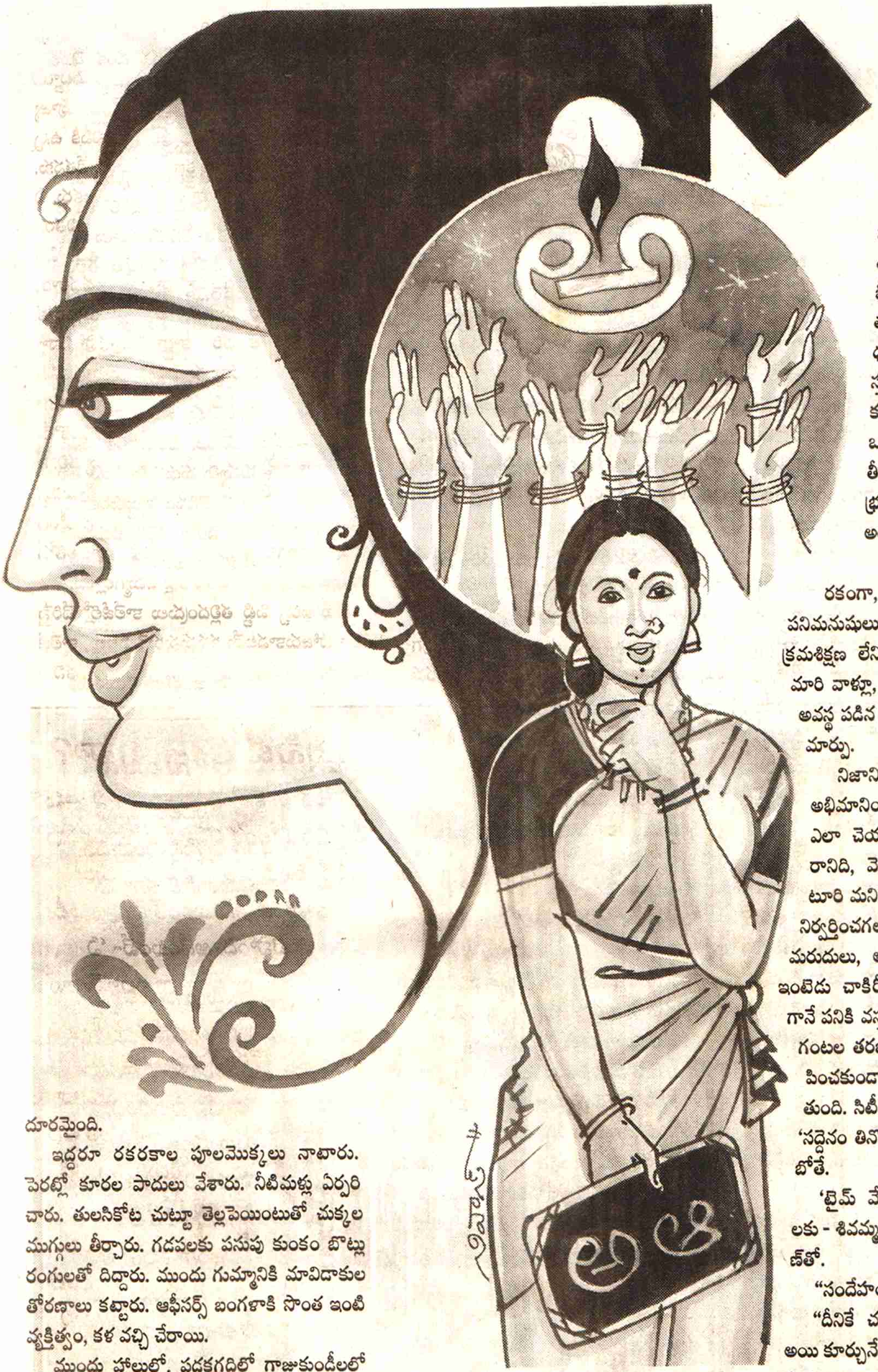

దూరమైంది.

ఇద్దరూ రకరకాల పూలమొక్కలు నాటారు. పెరట్లో కూరల పాదులు వేశారు. నీటిమళ్ళు ఏర్పరిచారు. తులసికోట చుట్టూ తెల్లపెయింటుతో చుక్కల ముగ్గులు తీర్చారు. గడపలకు పసుపు కుంకం బొట్లు రంగులతో దిద్దారు. ముందు గుమ్మానికి మావిడాకుల తోరణాలు కట్టారు. ఆఫీసర్స్ బంగళాకి సొంత ఇంటి వ్యక్తిత్వం, కళ వచ్చి చేరాయి.

ముందు హాలులో, పడకగదిలో గాజుకుండీలలో రకరకాల పూలు, ఆకులు తీర్చి అందంగా, పొందికగా అమర్చింది శివమ్మ. సిటీలలో ఉండే షోకైన పోకడలు కాకపోయినా, ఒక సహజసిద్ధమైన సృజనాత్మకత ఆమె చేసే పనులలో వ్యక్తమవ్వటం గమనించి మనసులోనే ఆ పల్లీయురాల్ని మెచ్చుకునేది చేతన. అది ముగ్గు మెలికలు తిప్పటంలోనే కావచ్చు. పూలగుత్తులు అమరికలోనే కావచ్చు. ప్రతి పనిలో ఒక చక్కదనం కనిపించేది చేతనకు.

వంటింట్లో వంటపాత్రలను, దినుసుల డబ్బాలను, సీసాలను అంచెల వారీగా, ఉపయోగానికి వీలుగా సర్దుతుంది శివమ్మ. బాత్‌రూం, సింకులూ కడిగిన ప్పుడు, ఫినాయిలు వాడి, పాకుడూ లేకుండా శుభ్రం చేసి తడి లేకుండా తుడుస్తుంది. బట్టల బీరువాలలో కలరా ఉండలు పెడుతుంది. కిటికీలు, అద్దాలు దుమ్ము, ధూళి కనిపించకుండా మెరిపిస్తుంది. దువ్వెనలు ఎప్పటికప్పుడు కడిగి ఎండలో ఆరబెడుతూంది. ఒకటేమిటి, ఆమె పనిలో పొరూ, తీరూ కలిగి ఇల్లు అనేది ఎంత పరిశుభ్రంగా, కంటికి ఇంపుగా ఉండాలో అలా దిద్దే ప్రయత్నంలో ఉంటుంది.

సిటీలలో, చూసేటప్పుడు ఒక రకంగా, చూడనప్పుడు ఒక రకంగా చేసే పనిమనుషులు, నిజాయితీ లోపించిన వారూ, క్రమశిక్షణ లేని వారూ, ఆశపోతులూ, తగాదామారి వాళ్లూ, ఇలాంటి రకరకాల మనుషులతో అవస్థ పడిన చేతనకు శివమ్మ ఒక అద్భుతమైన మార్పు.

నిజానికి చేతన రహస్యంగా శివమ్మను అభిమానించసాగింది. ఇంత చక్కగా, నేర్పుగా ఎలా చెయ్యగలుగుతుంది పనుల్ని? చదువురానిది, వెర్రిబాగులదానిలా కనిపించే పల్లెటూరి మనిషి ఇన్ని విషయాలు ఎలా గ్రహించి నిర్వర్తించగలుగుతుంది? ఇంట్లో అత్తమామలు, మరుదులు, ఆడబడుచు, ఇద్దరు చిన్న పిల్లలు. ఇంటెడు చాకిరీ ముగించుకుని తెల్లవారుతూండగానే పనికి వస్తుంది. వంచిన నడుము ఎత్తకుండా గంటల తరబడి చికాకు అనేది ముఖంలో కనిపించకుండా, ఏ పనీ ఎగ్గొట్టకుండా చేస్తూపోతుంది. సిటీలలోగా కాఫీ, టిఫిన్లు పెట్టక్కర్లేదు. 'సద్దెనం తినొచ్చా తల్లే' అంటుంది ఏదైనా పెట్టబోతే.

'టైమ్ మేనేజ్‌మెంట్, ఎఫిషియన్సీ నిపుణులకు - శివమ్మ ఒక నడిచే గ్రంథం' అంటుంది కిరణ్‌తో.

"సందేహం లేదు" అంటాడతను ఏకీభవిస్తూ.

"దీనికే చదువూ సంధ్యలుంటే ఏ మినిస్టరో అయి కూర్చునేది!" అనుకునేది తనలో తాను నవ్వుకుంటూ.

ఒక శనివారం వెంకటేశ్వరస్వామికి మాలకడుతున్న చేతనకు పూలకాడలు విడదీసి అందిస్తూంది శివమ్మ.

"అమ్మా, నువ్వూ సదూకున్నావా?" అనడిగింది అమాయకంగా శివమ్మ.

ఊహించని ఈ ప్రశ్న విని ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యపోయింది చేతన.

"ఆ... బోలెడంత. మీ అయ్యగారి కంటే ఎక్కువ!" కంఠంలో తెలియకుండానే గర్వం ధ్వనించింది.

"అమ్మో, నిజమే తల్లీ?" గుండె మీద చెయ్యేసుకుని అడిగింది నమ్మలేనట్లు శివమ్మ.

"ఆ మరేమనుకున్నా? మా ఊళ్లో పెద్ద ఉద్యోగం చేసేదాన్ని. ఇక్కడ కుదరక, ఏమీ తోచక ఇంట్లో వంట చేస్తూ కూచున్నాను" మనసులో తొక్కిపెట్టి ఉన్న అసంతృప్తిని బాధగా, కోపంగా బయటపెట్టింది చేతన.

అంతలోనే తనను తాను తిప్పుకుని, "అయినా ఇక్కడ నేను చేసే ఉద్యోగాలు లేవులే శివమ్మా" అన్నది.

"ఆహా, అయితే అమ్మగారు. నీ సదువేందమ్మా? ఏం కొలువు జేసేదానివి?"

"అవన్నీ నీకేం అర్థమవుతాయిలే శివమ్మా" అన్నది తీసిపారేస్తూ. అదే ఇంకొకరితోనైతే 'నా సబ్జెక్టు ఇదీ. దీనిలో నేను డాక్టరేటు చేశాను. యూనివర్సిటీలో ప్రొఫెసర్ని' అని దర్పంగా చెప్పేదే! పనిమనిషికి అందునా పల్లెటూరి బైతులకి అవన్నీ ఏమర్థమవుతాయి చెబితే మాత్రం, ఊరికే యావ తప్ప!

శివమ్మ ముఖం చిన్నబోయింది. తల వంచుకుని అన్నది మెల్లగా "అవున్లెమ్మ, సత్తెం పలికావు. నాకు సదువు లేదు గందా! మీ గొప్పసదువులు మాకెక్కవు తల్లే!"

శివమ్మ బాధపడిందని అర్థమైంది చేతనకు. "సరే విను, చెబుతాను. బోటనీలో పి.హెచ్.డి చేశాను. యూనివర్సిటీలో ప్రొఫెసర్ని. అంటే చెట్లు, మొక్కలు వాటిని గురించిన చదువన్నమాట. అందులో బాగా పై దాకా చదువుకున్నాను. అవి చదువుకునే పిల్లలకు పాఠాలు చెబుతాను. అదీ నా ఉద్యోగం. ఏమన్నా అర్థమైందా?"

శివమ్మ కళ్లు మెరిశాయి.

"అవునామ్మా? నా తల్లి, బంగారు తల్లి, వనమాలచ్చివన్నమాట. అయితే సెట్టుకీ, పుట్టకీ పట్టే సీడలు, జబ్బులు, వాటి యవ్వారాలు అయన్నీ దేనికక్కరకొస్తయ్యో అన్నీ మా అమ్మకు ఎరుకన్నమాట. అమ్మ, నాతల్లి!" మురిపెంగా మెటికలు విరుస్తూ అన్నది శివమ్మ.

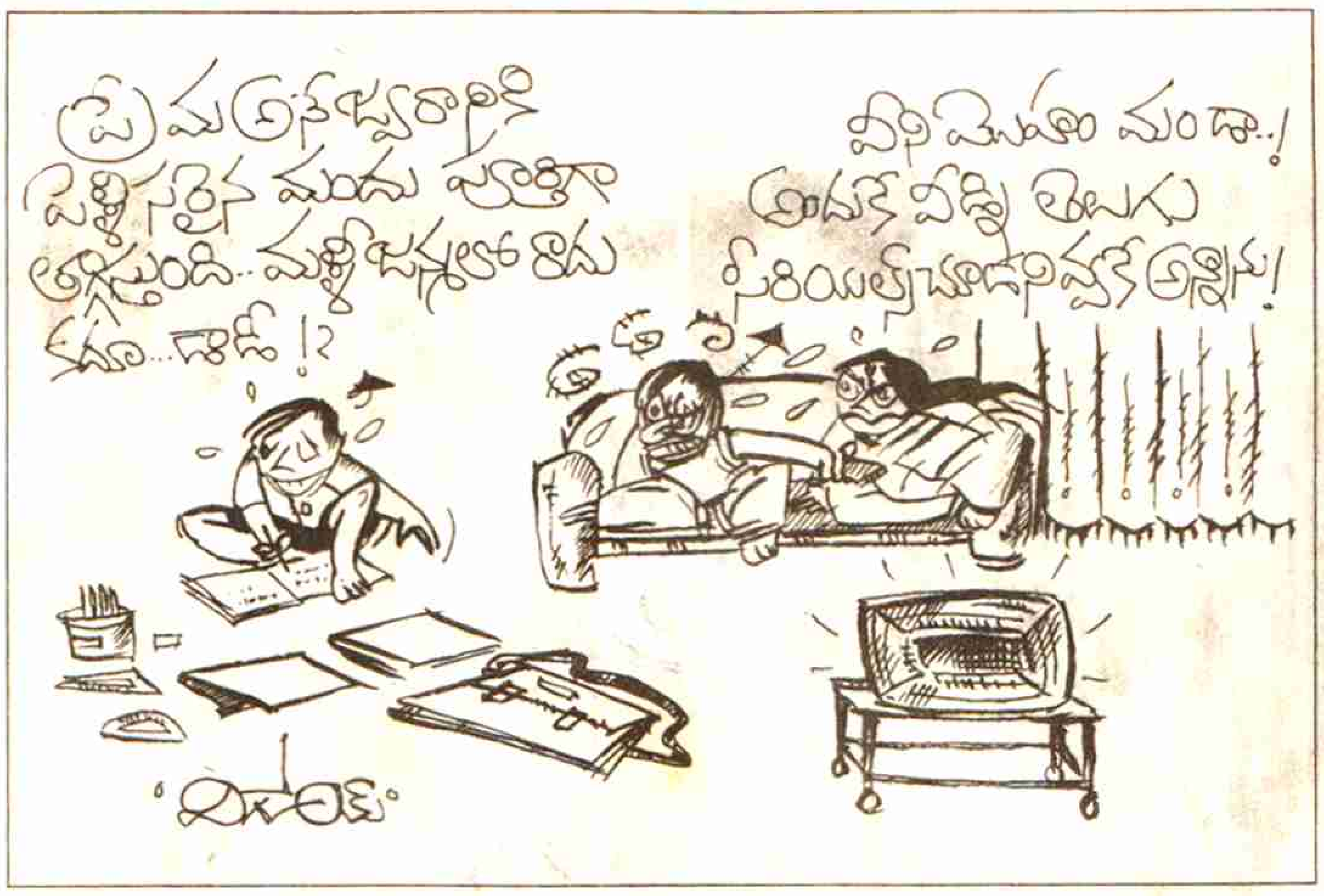

ఒక చదువురాని మనిషి తన చదువేమిటో విని క్షణంలో మామూలు మాటల్లో అవలీలగా విశ్లేషించటం విని చకితురాలైంది చేతన. శివమ్మ తెలివితేటలు సగటు స్థాయిని మించి ఉన్నాయని మరోసారి మెచ్చుకోలుగా అనుకుంది.

"అమ్మ నా తల్లి సల్లంగా ఉండు" లేచి వెళుతూ దీవించింది శివమ్మ. తేలిగ్గా నవ్వుకుంది చేతన.

మరునాడు సాయంత్రం ప్రాజెక్టు వర్కర్ల భార్యలు, వారి ఇంటి ఆడపిల్లలు పాతికమందికి పైగా గుంపుగా రావటం చూసి ఆశ్చర్యపోయింది చేతన. శివమ్మ రమ్మన్నట్లుంది.

అంతా చేతన వంక దేవతను చూసినట్లు చూసి దణ్ణాలు పెట్టారు. అందరి కళ్లల్లో ఆరాధన, పూజ్య భావం. చదువుకున్న మనిషికి ఉన్న విలువ ఆ క్షణం అర్థమైంది చేతనకు. సిటీలో తాను అందరిలో ఒకరు. ఏ ప్రత్యేకతా లేని మామూలు జీవితం..

"అమ్మా సదువుల తల్లే. ఏలి ముద్దర్లేస్తూ రాసింది సదవరాక, రాయరాక, లెక్కలు కూడరాక అందరి కాడా మోసపోతున్నామమ్మా. మా పిల్లోళ్లు మాలాగ పనికి మాలినోళ్లు అవుతున్నారు. దగా బడుతన్న బతకులు మాయి. బతకడానికి పనికొచ్చే పాటి సదువు చెప్పి మమ్మల్ని మడుసుల్ని సెయ్యి తల్లి. నీ పేరు సెప్పుకుని రోజు సంజెదీపం పెట్టుకుంటామమ్మ. మమ్ముల్ను మడుసుల్ని సెయ్యి తల్లే" అడుగుతోంది శివమ్మ దీనంగా. అందరూ అలాంటి మాటలతోనే ప్రాధేయపడుతున్నారు. చేతన కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి.

వేలు ఖర్చు పెట్టి తల్లిదండ్రులు కాలేజీల్లో చేరిస్తే రోజూ హాజరుకావటమే కష్టమనుకునే పిల్లలు, కాలేజీలకు రాకుండా ఎటెండెన్సు జబర్దస్తీగా వేయించుకని

పబ్లిసిటీ కోసమేనా?

ఆమధ్య కేన్స్ ఫెస్టివల్‌లో ఐష్‌ని డామినేట్ చేసి బోల్డంత పబ్లిసిటీ సంపాదించేసుకున్న దీపికా పదుకొనె కొత్తగా మరో కామెంట్ చేసి మరింత పాపులారిటీ కొట్టేస్తోంది. అదేంటంటే- 'ఏ అమ్మాయైయినా సల్మాన్ ఖాన్ లాంటి అందమైన మగాణ్ని కోరుకుంటుంది' అంటూ సల్మాన్‌ని పొగిడింది. హఠాత్తుగా సల్మాన్‌పై ఇంత అభిమానం ఎందుకూ? అనడిగితే- 'అబ్బే! ఏం లేదు, సల్మాన్ నిజంగా ఎంతో అందగాడు, అలాగే మనసున్న మంచి మనిషి కూడా. అలాంటి మనిషిని ఎవరు ఇష్టపడరు చెప్పండి, అంతమించి ఇంకేమీ మరేం లేదు' అంటూ చెప్పుకొచ్చింది.

చదవకుండా పాసయ్యే మెళకువలు నేర్చుకున్న విద్యార్థి నాయకులు... షోకులు, సినిమాలు, చిట్టీలు కట్టడాలు, సంపాదించినది వడ్డీలకు తిప్పుతూ తమ తెలివితేటల్ని పనికిమాలిన వాటి కోసం వెచ్చించే బస్తీ పనిమనుషులు... ఇలాంటి అనుభవాల ఊబిలో అదే జీవితమనుకుంటూ బతుకుతున్న చేతనకు ఇదొక కనువిప్పుగా ఉంది.

చదువుకు విలువేమిటి? చదువంటే నిజమైన ఇష్టమూ, తపనా ఎక్కడ కనిపిస్తోంది? మార్కుల పందేలాలోనా? డిగ్రీల వేటలలోనా? చదువుకుంటాం, చెప్పమని నోరు తెరిచి అడిగేవారేరి? చదువుకుంటే మనుషులమవుతామని చదువుపై నమ్మకంతో, గౌరవంతో గురువులను వెదుక్కుంటూ వచ్చే శిష్యులేరి? ఎక్కడా కనిపించరేం?

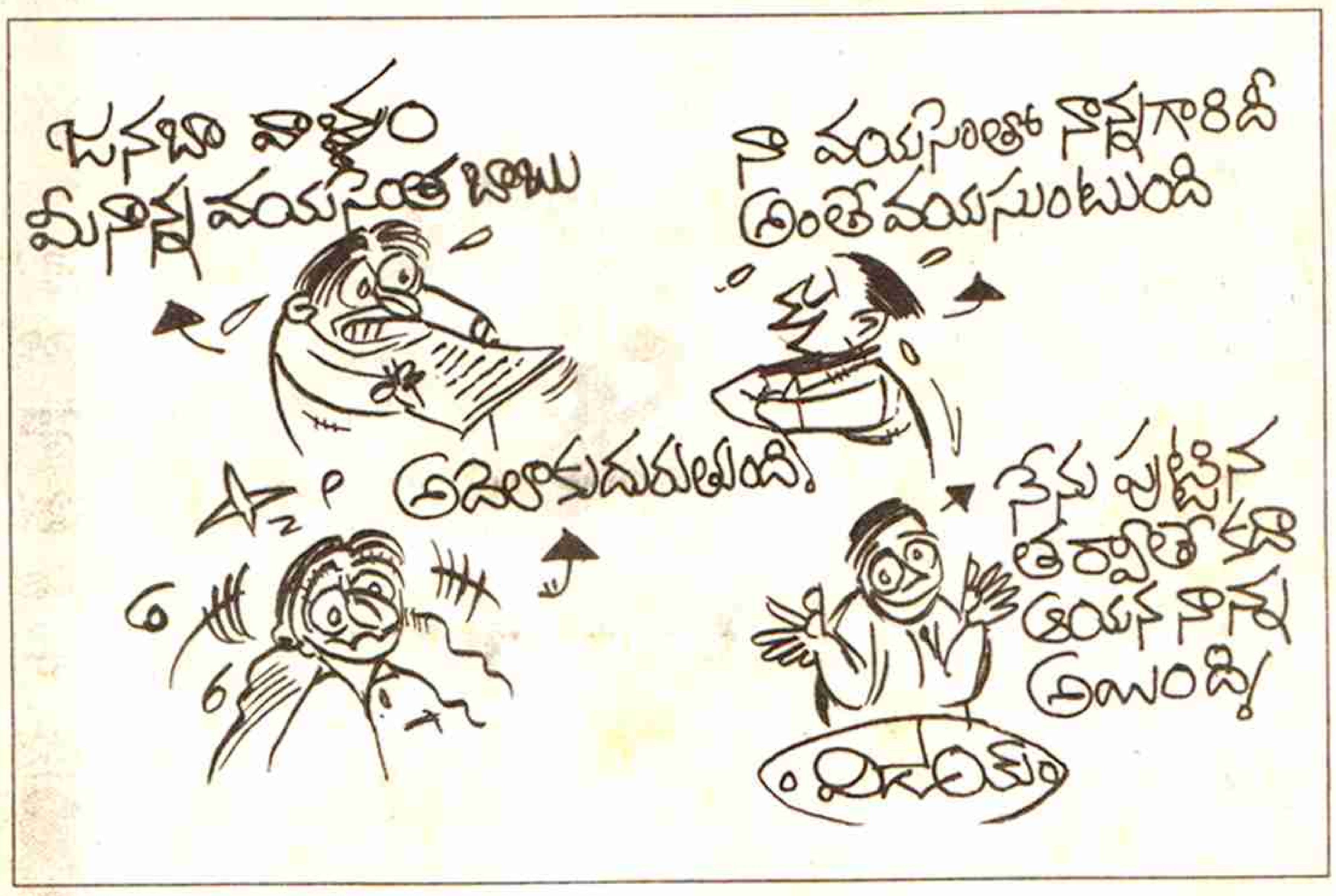

ఆడవాళ్లంతా చేతన ముందు నిలబడి ఆమె సమ్మతి కోసం ఆశగా ఎదురుచూస్తున్నారు. చేతన మేధస్సు, మనస్సు జాగృతమైనాయి.

'నేను చదువుకున్నది వీళ్ల కోసమే' అనే భావంలో ఆమెలో తరంగంలా లేచింది.

"అయ్యగారికి చెప్పి మీకు కావల్సిన పలకలు, పుస్తకాలు అన్నీ తెప్పిస్తాను. రెండు రోజుల్లో మూలా నక్షత్రం వస్తోంది. సరస్వతీ పూజ. చాలా మంచి రోజు. అందరూ రండి. రానివాళ్లని కూడా నచ్చజెప్పి తీసుకురండి. పూజ చేసి మీ చదువులు మొదలుపెడతాను"

అంతా చప్పట్లు కొట్టినంత పని చేశారు. "మేమిక్కడ నాలుగేళ్లు ఉంటాము. నేను మీకు నేర్పగలిగినదంతా నేర్పిస్తాను. చెప్పినది జాగ్రత్తగా విని, అర్థం కానివి అడిగి నేర్చుకోండి. అది మీ చేతుల్లో ఉంది. మీరు నేర్చుకుని బాగుపడ్డారా మీ పిల్లలకు కొంతైనా చెప్పుకోగలుగుతారు. ఈ నాలుగేళ్లల్లో ప్రభుత్వంతో మాట్లాడి ఒక చిన్నబడి పెట్టిద్దాం" తన ప్రమేయం లేకుండానే చెప్పుకుపోతున్న చేతన.. కిరణ్ రావటం చూసి ఆపింది.

గుడ్‌గాళ్ ఐష్

ఐశ్వర్యారాయ్ గతంలో ఒకటి రెండు హాలీవుడ్ సినిమాల్లో నటించింది. అయితే ఇటీవల ఆమె తన దగ్గరకొచ్చిన ఓ హాలీవుడ్ ఆఫర్‌ని నిర్ద్వంద్వంగా తిరస్కరించిందిట. ఇందులో బ్రాడ్ పిట్ లాంటి అగ్రశ్రేణి నటుడు హీరోగా నటిస్తున్నా కూడా ఆ సినిమాని ఆమె రిజెక్ట్ చేయడానికి కారణం- అందులో ముద్దు సీన్లు చాలానే వున్నాయిట. ఇలాంటి హాట్ హాట్ సీన్లలో తను నటించడం తన ఇప్పటి స్టేజ్‌లో అంత మర్యాద కాదని భావించిన ఐష్ ఆ చిత్రాన్ని వదులుకున్నట్టు ఆమె సన్నిహితుల ఉవాచ.

"ఏమిటి శివమ్మా. మీటింగేదో పెట్టినట్టున్నావు?" నవ్వుతూ అడిగాడు కిరణ్.

"ఏదో నాలుగు ముక్కలు సదువుకుందామని సారూ..." బిడియంగా అన్నది శివమ్మ.

"ఏమీ లేదండీ ఇప్పుడే, ఇక్కడే, శివమ్మ బడి పెట్టింది. వీళ్లందరినీ చేర్చడానికి తీసుకువచ్చింది" అన్నది చేతన.

ఆడవాళ్లంతా గొల్లున నవ్వారు. "సివమ్మ బడి, బలెబలె సెప్పింది అమ్మ... సివమ్మ బడి" అంటూ శివమ్మతో వేళాకోళం ఆడారు.

"నిజంగానేనర్రా... ఇది శివమ్మ పెట్టిన బడే" ఆప్యాయంగా శివమ్మ భుజం చుట్టూ చేతులు వేస్తూ అన్నది చేతన.

అందరి ముఖాలలో ఆనందం.

చేతన, కిరణ్‌ల కళ్లల్లో అనిర్వచనీయమైన భావపరంపరలు.

'రాబోయే ఒక తరానికి ప్రగతి బాట వేసే కూలీని' తృప్తిగా అందరి వంకా చూస్తూ అనుకుంది డాక్టర్ చేతన, డాక్టరేట్ ఇన్ బోటనీ.

☆